

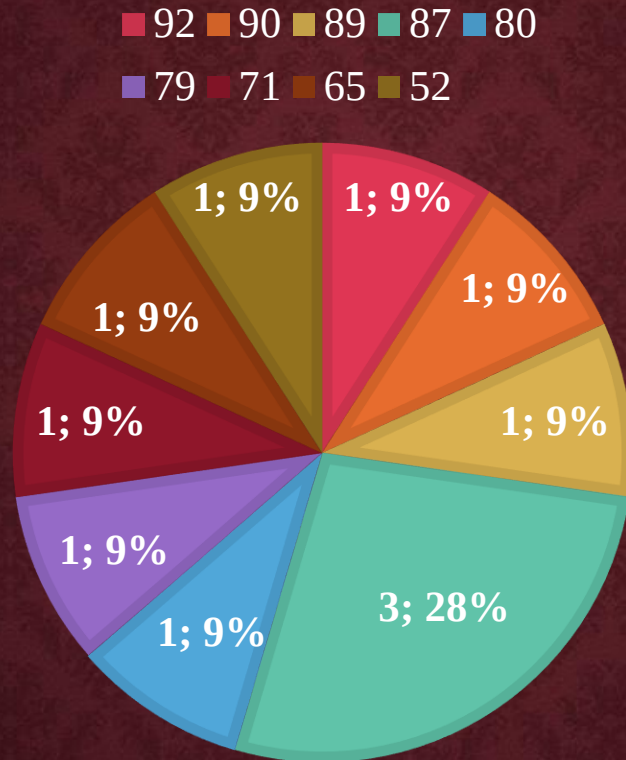

100 VECVECĀKU STĀSTI

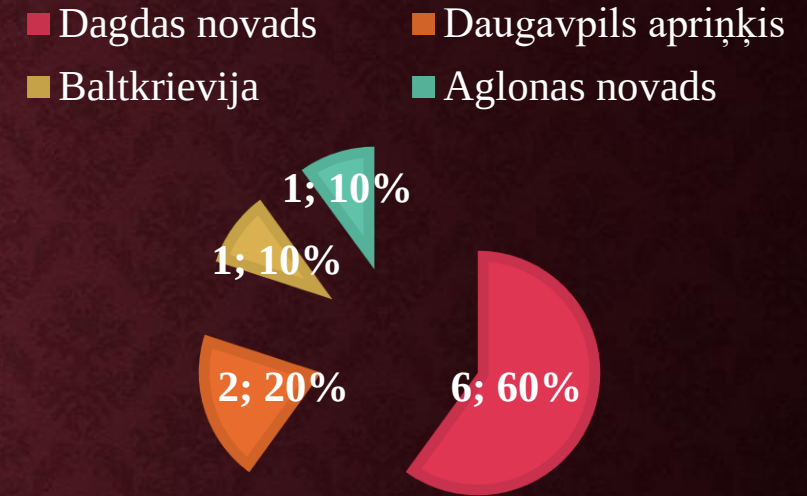

- Marija Ļeonoviča
- Janīna Viļume
- Anastasija Kirilova
- Bronislava Geķiša
- Veronika Lukaševiča (Bebriša)
- Viktorija Kaskeviča
- Marija Vasiļevska (Buročenoka)
- Anna Kalpiša
- Marija Čerņavska
- Iraida Saloha

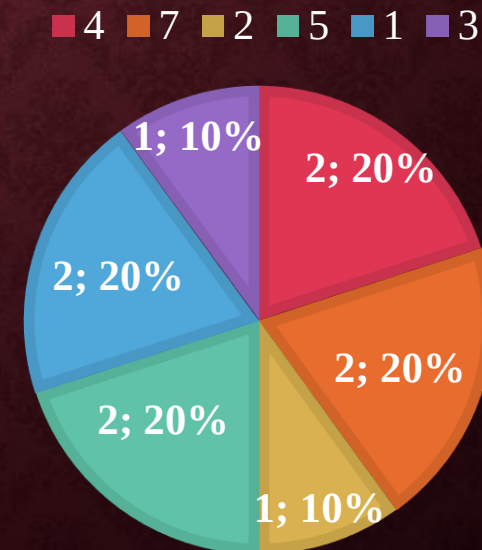
VECUMS

KUR DZIMA

CIK BĒRNU ĢIMENĒ

MARIJA LEONOVĪČA

- Kad viņai bija 21 gads, vecāki atveda meiteni vīram, bez viņas piekrišanas, kurš bija bagāts, bet vecāks par 18 gadiem. Ģimene sāka dzīvot, uzturēt mājsaimniecību, piedzima dēls, taču 1949. gadā 25. martā ģimene bija izsūtīta uz Sibīriju, kur strādāja kolhozā un nopelnot naudiņu, uzcēla māju. 1957. gadā Marijas ģimeni rehabilitēja un viņi atgriezās uz dzimto Latviju, kur par kompensācijas naudu nopirka māju Krāslavā pie Daugavas.
- Šobrīd ar mierīgu sirdi atceras savu jaunību un ir laimīga, jo izaudzina divus mazbērnus un audzina jau trešo mazmazbērnu.

JANĪNA VIĻUME

- Janīna Viļume nostrādāja 39 gadus kā sākumskolas skolotāja. Vēlāk sieviete devās pelnītā atpūtā. Tagad viņa bieži nodarbojas ar rokdarbiem, un brīvo laiku pavada rušinoties dārzā. Janīna šobrīd dzīvo viena, bet vienmēr, ar lielāko prieku gaida savu meitu ciemos. Viņa tiešām ir stipra un mērķtiecīga, savā dzīvē piedzīvojusi visdažādākos prieka un raižu brīžus, tomēr nekad nezaudēja ticību labākajam.

MARIJA VASIĻEVSKA

- Marija Vasiļevska stāsta: “Bērnībā bija diezgan grūti laiki, jo man pat nebija kurpju. Pateicos savam kaimiņam, kurš man uztaisīja koka tupeles, ar kurām staigāju līdz pat pirmajam sniegam. Vēlāk tētis no plāniem striķīšiem sapina man vīzītes, ar kurām kādu laiku staigāju uz skolu.”
- “Uzskatu, ka svarīgākais dzīvē ir griba darboties, strādāt, jābūt kādam darbiņam vai vaļaspriekam, kurš sagādā prieku dvēselei - man tā bija dziesma. Un, protams ģimene un līdzcilvēki, kuri atbalsta un kurus varu atbalstīt es...”

Marija (no kreisās puses)
ar māsām un brāli

VERONIKA LUKAŠEVIČA

- Veronika Lukaševiča vienmēr ar smaиду atceras jaunības gadus, lai arī cik tie smagi bijuši. “Dzīves mērķis ir sasniegts – bērni izskoloti, mazbērni svin kāzas un mazmazbērni atceras mīlo vecvecmāmiņu. Dzīves nopelns ir 3 bērni, 8 mazbērni un 10 mazmazbērni, 1 mazmazMAZdēls.”
- Sievietes alga ir stipras dzimtas ģimenes, kas turpina viņas tradīcijas, stiprina Latvijas vārdu un lepojas ar savu dzimto vietu.

ANNA KALPIŠA

- Anna Kalpiša : “Ar šausmām atceros, kā naktī no gaisa pēkšņi parādījās spēcīgas starmešu gaismas no lidmašīnām, mūs sāka bombardēt, visi zirgi no bailēm skrēja prom, tikai mūsu Baltītis nekustēja ne no vietas. Mamma piespieda mani pie krūtīm, teikdama, ka būsīm kopā, lai kāds būtu iznākums, bet brālim, kurš bija lielāks, teica, lai mūk uz krūmiem, varbūt izdzīvos. Mēs ar mammu slēpāmies zem ratiem, Baltītis nekustējās ne no vietas. Mums paveicās – izdzīvojām. Kopš tiem laikiem man nepatīk salūta ugunošana un zalves. ”

MARIJA ČERŅAVSKA

- Pirmā darbvieta Latvijā, kurai Marija veltīja 18 savas dzīves gadus, bija Ezernieku tūristu bāze, kas bija viens no lielākajiem tūrisma objektiem PSRS teritorijā. Pēc PSRS sabrukšanas, tūristu pieplūdums bāzē nebija liels, tāpēc tūristu bāze tika slēgta.
- Marijai patīk klāt bagātus galdus un pulcēt pie tā savu ģimeni, kas ir lielākā vērtība viņas dzīvē.

ANASTASIJA KIRILOVA

- Diezgan agri Anastasija zaudēja abus vecākus, kad viņi tika izsūtīti uz Sibīriju, pēc atgriešanās tēvs tika nošauts savas mājas pagalmā, bet pēc neilga laika nomira arī māte. Tomēr viņa nepadevās un kļuva par skolotāju ar stāžu 46 gadi.
- Viņa vienmēr atbalstīja abus savus bērnus, visus 5 mazbērnus un 10 mazmazbērnus - ģimene bija viņas lepnums.

VIKTORĪJA KASKEVIČA

- Viktorija Kaskeviča kara laikā kopā ar saviem vecākiem turpināja dzīvot Tilēšovā, kad dažreiz bija spiesta slēpties mežā, bet uz mājām nāca, lai darīt lauksaimniecības darbus. Dzīvojot dziļi mežā, kur viņas ģimene izveidoja pagrabu, nevar teikt, ka pieejamā pārtika bija nabadzīga. Ģimene varēja mieloties ar pašu cepto maizi, pašu izaudzētiem dārzeņiem, gaļu un pienu.
- Viktorija uzskata, ka nav nozīmes kādā valstī tu dzīvo vai kam pieder vara, daudz nozīmīgāk ir darīt labus darbus, uzstādīt dzīves mērķus un sasniegt tos, neatkarīgi no dzīves grūtībām.

IRAIDA SALOHA

- Iraida Saloha stāsta : “ Nevarēja iztikt bez darbiem mājās un fermā, vienmēr palīdzēju vecākiem. Grūti laiki bija, mūsu ģimenei nebija tik daudz naudas, lai varētu sevi lolot. Pa kluso ar draugiem staigājām uz kino, lai nevajadzētu maksāt par biļeti. Uz diskotēkām staigāju Kolhozā, strādāju katru pavasari un rudeni. Atceroties savas dzīves piedzīvojumus un momentus man vienmēr ir smaids uz sejas”.

BRONISLAVA GEKIŠA

- Bronislava stāsta : “Kādu dienu visi strādājām lauku darbus, es biju kopā ar savu brāli un pēkšņi sāka šaut. Mēs stipri nobijāmies, jo nezinājām, kas tas ir. Apskatoties, uz pakalna ieraudzījām lielu tanku, kas šauj pāri mūsu mājai. Sapratām, ka ir sācies karš.”
- “Visa Daugavpils pamale bija sarkana,” atceras Bronislava.
- Bronislava aicina visus jauniešus palikt savā tēvzemē. Mums pieder vissvētākais Debesu jumts, jo Dievs mums ir atstājis savu mīlāko zemes gabalu. Tas vienmēr stāv mums blakus un aizsargā no visām nelaimēm un bēdām. Bronislava atceras arī savas asaras, kuras ritēja pa viņas vaigiem, pirmo reizi pa radio klausoties mūsu valsts himnu “Dievs, svēti Latviju”. Tāpēc savai valstij novēl, lai Dievs patiešām svēti Latviju un pasargā no visiem nemieriem.

PALDIES PAR UZMANĪBU!